

Rianne Verwoert

Exit liefdesverdriet

Zomer & Keuning

1

‘Ik ben vast naar de zaak,’ roept Annabel naar haar echtgenoot Dirk als ze opgetut en wel hun grote villa verlaat.

‘Ik kom er ook zo aan,’ roept Dirk haar na.

Ze stapt in de auto, draait de volumeknop vol open en zingt met de muziek mee. Last van een ochtendhumeur heeft ze niet. Zeker niet op een dag als vandaag. Ze gaat als medirectrice van het architectenbureau een grote klant binnenslepen.

Een klein halfuur later komt ze opgewekt de auto uit en loopt naar het kantoor waar ze samen met Dirk nu zo’n twee jaar hun succesvolle, goedlopende bedrijf runt. Hun secretaresse, Miranda, zit al bij de receptie.

‘Goedemorgen,’ zegt Annabel gemaakt vriendelijk. Ze snapt niet waarom ze haar ooit heeft kunnen aannemen. Of eigenlijk weet ze het wel: volgens Dirk was het een goede secretaresse.

‘Dag, Annabel. Goed weekend gehad?’

‘Prima,’ zegt Annabel kortaf. ‘Jij ook?’ vraagt ze voor de beleefdheid.

‘Ja, ik ben samen met een vriendin...’ En er volgt een heel

verhaal, maar Annabel luistert al niet meer. Ze weet hoe het gaat: als ze erop ingaat, dan staat ze hier over een halfuur nog.

‘Leuk,’ zegt Annabel en ze knikt. ‘Even over vandaag. Ik ontvang twee directeurs van een groot evenementenbureau om te praten over een eventuele samenwerking. Kun jij beide heren ontvangen, begeleiden naar vergaderkamer één en voorzien van koffie of thee?’

‘Ja, prima. Hoe laat komen ze?’ vraagt Miranda en ze strijkt met haar hand door haar lange blonde haren.

Annabel kijkt op haar horloge. ‘Over een halfuur,’ zegt ze. ‘Ik ga snel nog wat dingen voorbereiden.’

Annabel zit achter haar laptop en tuurt in het rond. Wat is ze toch een gelukkige vrouw. Getrouwd met een leuke vent, een goedlopende zaak en leuke vriendinnen. Wat wil ze nog meer? Ze schrikt op uit haar gedachten als ze Miranda de mannen hoort verwelkomen.

Ze klapt haar laptop dicht en haalt een keer diep adem. Het komt vast goed, verzekert ze zichzelf. Ook al heeft ze de stukken niet nogmaals doorgenomen, omdat ze zat te dromen. Annabel hoort gekletter op de grond in de keuken en loopt ernaartoe. Lieve help, wat een bende is het. De thee stroomt en loopt langs het apparaat naar de vloer toe. Er komt nog steeds thee uit het apparaat.

‘Gaat alles goed?’ vraagt Annabel. ‘Of ben je soms aan het oefenen hoe je heel veel thee kunt zetten?’

Miranda krijgt een rood gezicht. ‘Eh, sorry. Ik lette even niet op.’

Annabel slaakt een diepe zucht. ‘Ik ga vast naar mijn bezoek toe. Ik zie de thee en koffie wel verschijnen. O, en voor ik het vergeet. Wil je die mailing er ook nog uit doen vandaag?’

‘Is goed,’ mompelt Miranda terwijl ze met theedoeken en keukenpapier de boel probeert droog te deppen.

Annabel kan er niets aan doen, maar medelijden heeft ze

niet. Ze is helemaal klaar met het gestuntel van Miranda. Na een halfjaar zou ze inmiddels toch moeten weten hoe het koffie- en theeapparaat werkt.

Met een tevreden gevoel loopt Annabel naar de receptie. Het is haar gelukt. Ze heeft de mannen weten te overtuigen en de opdracht binnengesleept. Ze mogen een compleet ontwerp maken voor hun nieuwe evenementenkantoor.

‘Weet jij waar Dirk is?’ vraagt ze aan Miranda.

‘Nee, geen idee,’ antwoordt die met een onnozele blik terwijl ze haar nagels aan het vijlen is.

‘Tjonge jonge, wie is hier nu de secretaresse,’ moppert Annabel. ‘Zo’n moeilijke vraag stel ik je toch niet.’

‘Ik heb echt geen idee.’

‘Misschien kun je even in zijn agenda kijken?’ spoort Annabel haar aan. ‘Ik heb hem iets belangrijks te melden.’

Miranda neemt een slok van haar thee, ordent de papieren op haar bureau en klikt dan pas de agenda open.

‘Ik zie het al. Hij is bij Jansen en Jansen,’ zegt ze.

‘Oké, dank je wel. Hoe is het met de mailing? Al verzonden?’

Uit ervaring weet Annabel dat Miranda zo sloom is als een slak, dus die kans acht ze vrij klein.

‘Nee, de brief ligt nu onder het kopieerapparaat,’ zegt ze min of meer verrast, en ze staat direct op en loopt ernaartoe. ‘Hij zou eigenlijk al klaar moeten zijn.’

Annabel loopt ook naar het kopieerapparaat en tot haar grote schrik ziet ze dat er geen vijftig, maar vijfhonderd op het scherm staat. Vijfhonderd kopieën, hoe flikt ze dat? Het apparaat moet uit, het moet stoppen voordat Miranda papier voor tien jaar verspild heeft.

Miranda denkt blijkbaar hetzelfde, want ze drukt op alle knoppen. Tevergeefs, want het ding ratelt maar door. Nogmaals drukt ze op de rode knop, maar het apparaat geeft

geen teken van stoppen. Ze staat met haar handen in het haar.

‘Lukt het niet?’ vraagt Annabel.

‘Wel, hij doet alleen momenteel niet wat ik wil. Heb je wel eens, toch?’ zegt ze zo rustig mogelijk, maar Annabel weet wel beter.

‘Je hebt hem echt op hol laten slaan,’ zegt ze en ze trekt de stekker eruit.

Miranda pakt de stapel kopieën uit het apparaat.

‘Heb je er wel genoeg?’ vraagt Annabel plagend. Ze kan het niet laten. Ze weet dat ze niet zo vriendelijk is, maar ze heeft het he-le-maal gehad met Miranda.

‘Ja,’ zegt ze kortaf en ze begint de brieven te vouwen.

‘Ik ga thuis werken. Laat het kopieerapparaat een klein uur uit, dan reset hij zichzelf. Daarna kan hij weer aan,’ zegt Annabel. ‘Ik kom vandaag niet meer op de zaak, geef jij dat door aan Dirk? O, en morgen ben ik vrij. Dat wist je?’

‘Ja, om verf uit te zoeken, toch?’

Annabel knikt. ‘Zorg je ervoor dat die mailing vandaag nog op de post gaat?’

Miranda knikt en Annabel verlaat met haar laptop onder haar arm het kantoor.

Na een middag thuis werken, komt Dirk ook thuis. Hij kust Annabel gedag en gaat tegenover haar aan de eikenhouten tafel zitten. ‘Vertel, hoe is het afgelopen met die klant van vanochtend?’

‘Dat had ik je al eerder willen vertellen, maar je was er niet. De uitkomst had ik op de mail gezet, heb je die nog niet gelezen?’

‘Nee, nog geen tijd voor gevonden. Ik heb praktisch de hele dag afspraken gehad.’

‘Nou, dan heb ik goed nieuws. We hebben de opdracht binnen!’

‘Goed zo! Duurde het lang voordat je ze overtuigd had?’

‘Eigenlijk gingen de onderhandelingen super. Ik heb ze beloofd dat jij deze week een afspraak maakt om hun wensen te bespreken.’

Dirk knikt. ‘Prima.’

‘Ik wil het graag nog even met je hebben over het functioneren van Miranda.’

Dirk haalt nonchalant zijn schouders op.

‘Ja, ik weet nu wel dat jij vindt dat ze haar taken goed doet, maar daar denk ik heel anders over. Neem nou vanochtend...’ Annabel vertelt over de bende die ze had gemaakt met de thee. ‘O, en madam vindt het ook nodig om vijfhonderd kopietjes te maken in plaats van vijftig.’

‘Iedereen kan toch zijn dag niet hebben? Misschien had ze slecht geslapen. En bovendien, ze heeft de troep ook weer opgeruimd neem ik aan?’

Annabel knikt. ‘Maar toch vind ik dat we beter een andere secretaresse kunnen aannemen. Iemand die wél weet hoe de computer werkt, hoe je kopieën maakt en hoe je thee zet.’

‘Vind je dat niet een beetje hard? Ze staat al een halfjaar lang dag en nacht voor ons klaar. Bovendien, het is alweer een poos uit met haar vriend en ze is compleet afhankelijk van haar eigen inkomsten. Als wij haar ontslaan, kan ze de huur voor haar huis ook niet meer betalen. Bovendien, als ik haar wat vraag, gebeurt het altijd netjes en op tijd.’

‘Dus nu concludeer je dat het aan mij ligt?’ zegt Annabel op een hoge toon.

‘Nee, lieverd. Het is een samenspel tussen jullie beiden. Geef haar nou eens een oprechte kans. Ze kan heus meer dan jij denkt. Ze is altijd op tijd, opent de zaak, staat klanten correct te woord...’

‘Ja ja, houd nu maar op. Je punt is duidelijk,’ bromt Annabel. ‘Eén kans, maar dat is ook haar laatste. Als ze nog meer verprutst, dan kan ze het schudden.’

Dirk glimlacht. ‘Zal ik dan nu koken? Ik ben speciaal eer-

der naar huis gekomen om mijn voortreffelijke spinaziescho-
tel klaar te maken.'

Dan verschijnt er ook op Annabels gezicht een lach. 'Nou,
hup, kok van me. De keuken in.'

*

Annabel wordt wakker als haar hele kamer al baadt in het zon-
licht. Ze draait haar hoofd weg van het raam en het heldere
licht. Nog een paar dagen en dan hebben ze weer gordijnen,
en is het huis weer van henzelf, en niet van hen én ongeveer
tien schilders. Dirk is al naar kantoor. Hij heeft haar niet eens
gedag gekust. Veel tijd om erover na te denken heeft ze niet.
Ze moet uit bed voordat de schilders arriveren. Ze gaan van-
daag de bovenverdieping onder handen nemen en Annabel
moet nog verf voor de slaapkamer uitkiezen. Ze is minstens
acht keer bij de woninginrichter geweest, ze heeft inmiddels
ruim vijftig verschillende staaltjes thuis liggen en ze weet nog
steeds niet welke kleur het moet worden. Zal ze voor een
warme tint gaan, zoals bruin? Of toch liever een frisse kleur
groen? Ook heel hip! Dirk kan het allemaal niets schelen.
'Wat jij wilt, schatje,' zegt hij telkens.

Annabel komt langzaam overeind en vraagt zich af of ze
met haar linker- of rechterbeen uit bed moet stappen.
Gisteren was het haar linkerbeen, dus vandaag stapt ze met
haar rechterbeen het bed uit. Ze lacht er zelf om. Nu maar
hopen dat ze de goede beslissing genomen heeft, want van-
daag moet ze knopen doorhakken. Morgen staat de slaapkam-
er op de planning bij de schilders.

Ze loopt de badkamer in en ze wordt meteen vrolijk als ze
het design ziet. Ze is dol op het strakke en vierkante badkam-
ermeubilair en die antracietkleurige tegelvloer maakt het
helemaal tot een plaatje. Dat heeft ze ook zelf uitgezocht, dus
met die kleur voor de slaapkamer komt het ook wel goed. Ze

drukt de televisie aan en laat het bubbelbad vollopen terwijl ze er een flinke scheut rozemarijn-kruidentolie in gooit.

Annabel ligt naar de televisie te kijken en geniet van het dampende badwater. Dan gaat de bel al. Ze schrikt en haast zich snel uit het warme badwater, droogt zich vluchtig af en trekt haar satijnen badjas aan. Met nog natte voeten sprint ze de trap af en kijkt terloops nog in de spiegel voor ze opendoet. Het voelt naakt, zo zonder make-up. Toch doet ze open, ze kan de schilders moeilijk buiten laten staan. Dan komt het nooit af.

‘Net wakker, mevrouwetje?’ vraagt een nogal mollige schilder met een sigaar in zijn mond. Hem heeft ze gisteren niet gezien. Bah, ze heeft een hekel aan sigarenlucht en ze heeft nog een grotere afkeer van mensen die haar met ‘mevrouwetje’ aanspreken.

‘Hierbinnen wordt niet gerookt,’ zegt Annabel streng. Ze laat de deur openstaan en loopt zonder nog iets te zeggen de trap weer op.

Enmaal boven struint ze de vijf meter lange inloopkast in, die helemaal voor haar alleen is. Alles is keurig gerangschikt naar merk. Dirks kleren heeft ze, toen er ruimtegebrek ontstond, in een andere kast opgeborgen. Wat zal ze aantrekken? Ze glijdt met haar hand langs de collectie van Dolce & Gabbana en vist er een prachtig zomerjurkje uit. Het wordt vandaag vijftientig graden en ze baalt ervan dat ze niet in het zwembad kan liggen. Als ze dat doet, zijn haar muren aan het einde van de dag nog niet geschilderd.

Ze trekt het poederroze jurkje aan en laat haar lange blonde krullen er sierlijk overheen hangen. Zo vindt Dirk haar het meest sexy, met losse haren en blote benen. Misschien gaat ze hem straks eens opzoeken op kantoor. Als ze zo voor zijn bureau staat, dan vangt ze wellicht lang genoeg zijn aandacht om het te hebben over de kleur van de verf.

Nadat ze heeft ontbeten, gaat ze naar de woninginrichter. Waarschijnlijk kiest ze toch voor bruin, maar dan moet ze wel nieuwe gordijnen kopen, want die heel witte passen daar niet bij.

Ze wordt op haar schouder getikt als ze bij de stelling met blikken bruine verf staat. ‘Annabel? Jou heb ik lang niet meer gezien,’ zegt hij enthousiast.

Annabel draait zich om en kijkt recht in de ogen van haar allereerste liefde. Meteen komen er allerlei herinneringen naar boven. Ze ziet het weer voor zich. Zij was achttien, hij twintig. Samen lagen ze in het bed van haar ouders, die op vakantie waren. Annabel was bang dat ze het verkeerd deed en van nervositeit donderde ze het bed uit.

‘Sander! Leuk om je weer te zien,’ zegt ze en ze hoopt dat hij haar gekleurde wangen niet ziet. Ze schaamt zich nu nog.

‘Insgelijks, hoe is het met je?’ vraagt Sander.

Annabel staat nog met de blikken verf in haar handen en voelt zich een beetje ongemakkelijk. Hij is nóg knapper dan hij vroeger al was. Het licht weerkaatst in zijn blauwe ogen en er is een twinkeling zichtbaar. ‘Met mij gaat het heel goed, en met jou? Wat doe je tegenwoordig? Waar woon je? Verliefd, verloofd, getrouwd?’ *Annabel toch! Niet te veel vragen ineens stellen. Straks denkt-ie nog...*

‘Met mij is alles oké. Ik ben sinds kort een eigen praktijk voor kinderfysiotherapie begonnen hier in Amsterdam. Daarvoor heb ik drie jaar in Spanje gewoond en gewerkt. Ik ben getrouwd met een Spaanse vrouw en samen hebben we een baby van acht maanden.’

Bij het woord baby spitst Annabel haar oren. Zij wil ook heel graag een baby, maar Dirk werkt nog niet zo mee. Hij is er nog niet aan toe, zei hij een paar maanden geleden. Maar dat is immers weer een poosje terug. Ze kan het best nog een keer proberen. *Zeg schat, wat vind je ervan als we deze kleur verf op de muur smeren? En vind je het ook goed als we deze maand een*

baby maken? Er verschijnt een glimlach op Annabels gezicht en ze maakt een grinnikend geluid.

‘Is dat soms grappig?’ vraagt Sander.

‘Binnenpretje,’ verklaart Annabel. ‘Een gezin, leuk voor je. Is het een meisje of een jongen?’

‘Een jongen en hij heet Sem. Hij doet het zo goed, het is echt een tevreden baby. Wat doe jij eigenlijk tegenwoordig?’ Sander laat zijn ogen langs haar jurk glijden.

‘Ik ben mede-eigenaresse van een architectenbureau,’ zegt ze. ‘Vandaag heb ik een vrije dag en ben ik druk bezig om de goede kleur verf uit te zoeken voor ons huis.’

‘Ons? Ben je ook getrouwd?’

Annabel knikt. ‘Met Dirk. Samen hebben wij een architectenbureau aan de Herengracht en we zijn inmiddels een jaar getrouwd.’

‘Kinderen?’

‘Nee, nog niet.’ Annabel frunnikt aan haar jurkje. Pijnlijk onderwerp! Het komt haar nu wel goed uit als ze dit gesprek kan beëindigen en dus kijkt ze opvallend op haar horloge.

‘O, ik moet echt verder met het kiezen van verf. De schilders wachten erop en ik ga nog even langs kantoor. Leuk je gesproken te hebben.’

‘Zeker. Wie weet zie ik je binnenkort nog eens. Succes met de verfkeuze.’ Sander knikt vriendelijk en loopt naar de behangafdeling.

Er ontsnapt haar een klein zuchtje. Haar eerste grote liefde heeft een baby met een ander, dat hakt er blijkbaar toch in. Ze is blij voor hem en ze is zelf ook gelukkig met Dirk. Toch baalt ze ervan. Waarom voelt ze zich zo... jaloers?

Ze richt haar ogen weer op het schap met verf. Ze moet nu echt een keuze maken. Ze laat haar ogen langs de vele verschillende kleuren glijden en loopt naar de verkoper die achter het mengapparaat staat.

‘Meneer, ik twijfel tussen twee kleuren. Welke kan ik het

beste nemen voor een slaapkamer?’

‘U kunt een klein blikje kopen en het dan uitproberen op uw wand. Als het dan niets is, heeft u tenminste geen groot blik voor niets gekocht.’

‘Goed idee. Dan wil ik graag een klein blik verf nummer 116 en nummer 119. Dan kies ik thuis wel welke het mooist is.’

Met de verfblikken in haar handen loopt ze tevreden de winkel uit. Ze heeft eindelijk iets tastbaars in plaats van die tientallen kleurenkaartjes waar ze alleen maar meer van ging twijfelen. Het wordt nummer 116 of 119. Dat kan ze zo mooi aan Dirk laten zien. Ze gaat een bagel met zalm halen bij de bakker, daar is Dirk zo dol op.

Een tas met bagels en verse smoothies bungelt aan haar rechterarm. De blikken verf heeft ze in een tas aan de andere arm hangen. Het begint zo langzamerhand zwaar te worden, dus Annabel is blij als ze op kantoor aankomt. Zal ze over die baby beginnen? Of moet ze het toch bij de kleur verf houden?

Ze loopt de smalle trap op en komt langs de receptie, waar Miranda normaal altijd zit. Dit keer zit ze niet op haar plaats. Misschien is ze naar de wc? Zou Annabel wachten tot Miranda terugkomt? Dan kan ze vragen of Dirk niet toevallig in een bespreking zit.

Annabel wacht een paar minuten, maar als er dan nog niemand te bekennen is, besluit ze om door te lopen. Ze heeft honger gekregen en dat broodje zalm ruikt zo verrukkelijk.

Met een enorme zwaai maakt ze de deur open. Wel alle... wat gebeurt hier! Annabel laat de tassen van schrik uit haar handen vallen.

Dirk kijkt geschrokken op en Miranda slaat haar armen voor haar borsten. Hij doet het met hun secretaresse, gatver, de secretaresse nog wel, zo cliché! Annabel weet niet wat ze moet doen: schreeuwen, huilen of gewoon weglopen. Ze raapt

de tassen van de grond en rukt de broodjes uit de verpakking. Met een flinke zwaai smijt ze de bagels naar Dirk toe.

‘Voor als jullie niet genoeg aan elkaar hebben,’ roept ze erbij. Dan pakt ze ook de smoothies, trekt de deksels eraf, loopt naar Miranda toe en kwakt de complete inhoud van een van de smoothies over haar – vast en zeker plastic, opgeblazen, neppe, ordinaire – borsten heen.

Ze kijkt haar recht aan en door het felle licht lijken de haren van Miranda nog blonder dan blond. Miranda’s ogen schieten vuur. ‘Vieze sloerie,’ roept ze naar Annabel.

‘Ik?’ schreeuwt Annabel. ‘Ben ik een vieze sloerie? Ik lig niet op een bureau met mijn baas te rampetampen, ik ga niet vreemd, ik zit niet met mijn tengels aan iemand anders’ man! Jij bent hier de sloerie!’

‘Hoe durf je!’ Miranda’s stem trilt van kwaadheid. Ze haalt uit met haar linkerarm en Annabel kan hem maar net ontwijken.

‘Dames, dames,’ probeert Dirk. Zijn stem klinkt merkwaardig pieperig.

Annabel draait zich langzaam naar hem toe. ‘Jij vuile...’ sist ze. ‘Als ik jou was, dan hield ik mijn kop dicht.’ Snel kiepert ze de andere smoothie over Dirks edele delen.

‘Zo, dan kan-ie afkoelen,’ zegt ze en ze richt haar ogen op zijn inmiddels slap geworden jongeheer. Ze draait zich om en zonder nog iets te zeggen verlaat ze het kantoor.

Als ze buiten komt, hapt ze naar lucht. Hij. Doet. Het. Met. Miranda. De woorden galmen in haar hoofd. Als ze niet op tijd binnen was gekomen had hij wellicht met haar wél een baby gemaakt. Wat moet ze nu in hemelsnaam doen? Ze had misschien wel een blik verf over zijn zwengel moeten gooien in plaats van die smoothie. Annabel maalt en maalt en intussen stapt ze stevig door, totdat ze bij de woninginrichter komt waar haar auto geparkeerd staat. De man die haar daarstraks

zo vriendelijk hielp, zwaait naar haar. Ze heeft geen puf om terug te zwaaien.

Annabel is blij als ze veilig thuis aankomt, want de autorit verliep niet zoals het hoort. Ze reed door rood en liet de auto maar liefst drie keer afslaan en dat op een stukje van nog geen kwartier.

Met trillende vingers tracht ze de sleutels in het slot te steken. Pas bij de derde keer mikken schuift hij het sleutelgat in. Thuis, heerlijk, dan heeft ze rust. Kan ze ongestoord nadenken.

Ze stapt de huiskamer in en haar hoofd begint meteen weer te tollen. De schilders zitten aan de koffie die ze, aan de vieze voetstappen op de grond te zien, in haar keuken gemaakt hebben. Met haar dure en gloednieuwe espressoapparaat.

‘Ha mevrouwetje, heeft u eindelijk de verf voor de slaapkamer gehaald?’ vraagt een van de schilders.

‘Ik ben geen mevrouwetje!’ schreeuwt Annabel en ze zet haar handen stevig in haar zij. Ze kookt vanbinnen.

‘We kwamen ook verf tekort voor die buitengewoon grote hal op de bovenverdieping,’ gaat hij verder zonder zich iets aan te trekken van Annabels geschreeuw.

‘Dat kan me niet schelen. Jullie gaan mijn huis uit en wel nu!’ Annabel loopt naar de voordeur en zet hem wagenwijd open. ‘Hebben jullie mij niet gehoord?’ brult ze.

De schilders komen aangelopen. ‘Wanneer moeten we het dan afmaken? Jullie slaapkamer moet nog en de hal is maar voor de helft gedaan, en dat moet snel afgemaakt worden,’ zegt het opperhoofd van de schilders.

Jullie slaapkamer, gonst er door het hoofd van Annabel. Jullie? Er is niets meer van Dirk bij. Hij komt er niet meer in. ‘Niet nu, horen jullie dat? Ik wil alleen zijn. Jullie horen het nog wel van me en nu wegwezen.’

De schilders kijken haar verbouwereerd aan. ‘Wat is er met haar aan de hand?’ hoort Annabel een van de mannen zeggen

als ze de deur dicht wil maken. 'Ze kan vast de juiste kleur verf niet vinden,' lacht een andere schilder. Met een flinke zwiep smijt ze de deur dicht. De kleur verf, of dat er nu nog wat toe doet.

Met een fles champagne, die ze kreeg voor hun eenjarig huwelijksjubileum, duikt ze de bank op. Alsmaar ziet ze de beelden van haar man met die zogenaamde *babe* voor zich. Ze vraagt zich af hoelang dit al gaande is. Zou hij ook als hij met haar vree, gedacht hebben aan die sloerie? Annabel walgt ervan en neemt een slok champagne. Ze zet de fles weer op tafel. Bah, het smaakt eigenlijk helemaal niet. Waarom drinkt ze dit? Ze kan beter een goede wraakactie verzinnen, daar heeft ze meer aan dan zichzelf vol te gieten met alcohol. Hem van represailles bedienen, dat gaat ze doen. Vlug staat ze op, pakt pen en papier en duikt daarmee weer op de bank. Ze sabbelt op de achterkant van de pen en peinst over een geniale wraakactie. Opeens schiet haar een super de super actie te binnen. Niets pen en papier, niets nadenken, gewoon doen!

Ze haast zich naar de keuken, trekt een schaar uit de lade en rent vervolgens de trap op. Annabel rukt Dirks kast open en grist zijn pakken en overhemden uit de kast terwijl ze de schaar stevig in haar handen heeft. Dan begint ze alle knopen eraf te knippen. Het ene na het andere overhemd wordt gemolesteerd. Na een halfuur heeft ze al zijn overhemden en pakken gehad. Annabel kijkt tevreden, maar nog steeds vol woede in het rond. De vloer ligt bezaaid met wel vijftig verschillende knopen. Ze gaat op zoek naar pen en papier en in haar nachtkastje vindt ze een schrijfblok en een pen. Met blokletters schrijft ze: *ZE KAN VOLGENS JOU TOCH ZO GOED NAAIEN?*

Ze legt het briefje boven op de stapel met overhemden en pakken en verlaat de slaapkamer.

Ze heeft de computer beneden nog maar net opgestart, of er schiet haar alweer een gigantisch plan te binnen. Ze voelt

zich plotsklaps een stuk beter. Die Dirk, ze zal hem krijgen.

Ah, Marktplaats is opgestart. Annabel klikt op het tabblad ‘auto’s’ en dan op ‘plaats advertentie’. Wat zal ze vragen voor zijn juweeltje? Vijfentwintig eurocent, dat lijkt haar een passende prijs voor een altijd met liefde – hij was er zuiniger op dan op Annabel zelf – behandelde Audi TT.

Te koop: Audi TT

Profiteer snel van deze grandioze aanbieding want weg = weg. Voor maar liefst vijfentwintig eurocent is deze prachtige Audi TT van u. De zwartkleurige auto werd dagelijks liefdevol gewassen en gemas-seerd. Hij overtreft zonder twijfel elke vrouw. Met één vrouw moet je namelijk geen genoeg nemen, afwisseling houdt het spannend. Van deze Audi TT hoef je er maar één. Hij rijdt zo lekker dat je geen ander meer wilt.

Interesse? Bel Dirk: 06-80966546

Ze leest de advertentie nog eens goed na en drukt dan op verzenden. Nu moet ze opschieten, want het zal vast niet lang duren en dan krijgt Dirk het ene na het andere telefoontje. Voor ze het weet komt hij naar huis. Het komt Annabel nu wel ontzettend goed uit dat Dirk vandaag op de fiets naar het werk is gegaan. De auto staat glimmend en wel in de garage. Maar niet voor lang!

Ze vist de autosleutels van het rekje en haast zich naar de garage. Ze stapt in de auto en met een flinke dot gas rijdt ze de straat uit. Ze heeft nog nooit in deze auto gereden, want dat wilde Dirk liever niet hebben. *Let's go!*

Met het gaspedaal stevig ingetrapt racet ze langs de flitspaal. En nog eens, nog eens, nog eens en nog eens. Gierend rijdt ze voor de tiende keer met een enorme vaart langs de flitspaal. Als dat geen fikse boete wordt, weet Annabel het ook niet meer.

Rustig, maar met een *smile* van oor tot oor, rijdt ze weer

naar huis. Onderweg bedenkt ze zich hoe Dirk zal reageren als hij de tig boetes bij de post aantreft over een tijdje. En dat met zijn Audi TT.

Eenmaal binnen geniet Annabel nog na van het autoritje. Eigenlijk reed die wagen best lekker. Zou zij hem kopen voor vijftig eurocent? Ze gniffelt en pakt de pen en het papier er weer bij. Er is geen tijd meer – Dirk komt vermoedelijk zo thuis – om nog enkele acties uit te voeren, maar ze kan ze wel alvast bedenken. Met de blocnote op haar schoot begint ze ijverig te schrijven:

Diesel in plaats van benzine in de auto doen.

Zijn minnares via een geheim nummer proberen te versieren.

Een spandoek maken met de tekst: Dirk slecht in bed, oefen jij maar op die slet.

Haarverf/waterstofperoxide in zijn shampoofles doen.

Laxeermiddel in zijn eten gooien.

Een seksadvertentie op internet plaatsen.

Een filmpje online zetten.

Een heel gênante foto plaatsen op het internet.

Twee kuub zand bestellen en voor zijn nieuwe huis laten afleveren.

Een week lang heel sneaky wietzaadjes in de voortuin van zijn nieuwe huis gooien.

Annabel is op dreef, maar ze wordt gestoord door het gemorrel in het slot van de voordeur. Daar zul je Dirk hebben. Snel duwt ze de blocnote onder het kussen dat op de bank ligt en loopt naar de keuken.

‘En wat kom jij hier nog doen?’ vraagt ze op het moment dat Dirk als een schichtig vogeltje de keuken binnenkomt.

‘Ik moet toch ergens slapen,’ zegt hij timide.

‘Ik mag hopen dat je niet van plan was dat hier te doen. Je krijgt een halfuur om je spullen te pakken en dan ben je weg! En kom je nooit meer terug,’ zegt Annabel en ze zet haar

handen stevig in haar zij. ‘Ga maar lekker bij die bimbo van je slapen.’

‘Ik kan het uitleggen, echt, geloof me. Ik...’

Annabel onderbreekt hem. ‘Je hoeft niets uit te leggen. Je zoekt het maar uit. Ik stap uit het bedrijf en je ziet maar hoe je de boel regelt.’

‘Maar Annabel,’ zegt Dirk.

‘Niks geen gemaar. Ik weet het goed gemaakt: jij mag het bedrijf hebben als je geen aanspraak maakt op het huis en onze gezamenlijke bezittingen. En je betaalt me een jaar lang mijn salaris door.’

Dirk staat er verslagen bij. Het zweet loopt over zijn voorhoofd, zijn ogen zijn half dichtgeknepen en zijn schouders hangen. ‘Oké,’ stemt hij dan verslagen in.

Zonder nog iets te zeggen verlaat hij de keuken en loopt hij de trap op.

Een kleine minuut later hoort Annabel een enorme knal, die gevolgd wordt door luid geschreeuw: ‘Annabel! Wat heb je met mijn kleren gedaan?’

Ze begint te lachen. Net goed!

Met een hoop kabaal stormt hij de trap af. ‘Vuile trut, mijn dure Hugo Boss-pakken. Je hebt ze allemaal verknipt. Wat moet ik nu morgen naar het werk aan?’

‘Niets. Gewoon naakt, net als vanmiddag. Zo ziet Miranda je toch het liefst en dan hoeven jullie tijdens het pauzevlugertje ook niets uit te trekken. Makkelijk toch,’ kat ze.

Dirk wil haar naar de nek vliegen, maar Annabel zet moedig een stap naar voren en verheft haar stem: ‘Je blijft met je fikken van mij af, begrepen? Jij gaat vreemd, niet ik. Vuile huichelaar die je er bent.’

Het geschreeuw wordt onderbroken door de melodie van Dirks mobiele telefoon.

‘Verdomme, dit is al de twintigste keer dat ik vanmiddag word gebeld.’

‘Moet je niet opnemen dan?’ vraagt Annabel met een stou-
te twinkeling in haar ogen. Dit wil ze nog wel even meema-
ken.

‘Nee, ik neem vandaag geen telefoon aan. Het kan me niet
schelen wie er belt, nu niet!’ schreeuwt Dirk en hij drukt de
telefoon uit.

‘Ze spreken de voicemail wel in,’ zegt Annabel en ze begint
te lachen bij de gedachte dat hij morgen een stuk of vijftig
nieuwe berichten heeft. En dan heeft hij de boetes nog niet
gezien. Annabel kijkt opzichtig op haar horloge. ‘En ga nu de
koffers maar pakken, want over precies twintig minuten ben
jij mijn huis uit.’

Een kwartier later staat Dirk weer beneden, ditmaal met zijn
koffers.

‘Dan ga ik maar,’ zegt hij. ‘De rest van de spullen haal ik wel
op als je afgekoeld bent.’

‘Je haalt helemaal niets meer op. Alles wat er nog staat, laat
ik met een koerier naar de zaak brengen, inclusief de schei-
dingspapieren. Hier met die sleutels,’ zegt Annabel en ze
houdt haar hand op.

Dirk gooit de sleutels erin en zonder nog naar haar te kij-
ken, loopt hij de deur uit.

‘Stomme, vieze, overspelige, egoïstische klootzak!’
schreeuwt ze hem nog na en smijt dan de deur dicht. Ze laat
zich langs de deur op de grond glijden en slaat haar handen
voor haar gezicht. Het is over, voorbij. Wie had dit ooit
gedacht? Een jaar geleden gaven ze elkaar nog het jawoord,
eeuwige trouw, en nu zit ze hier, alleen, in een groot huis en
zonder baan.

Annabel staat op en veegt de tranen van haar wangen. Een
fles wijn en haar vriendinnen, dat heeft ze nu echt nodig. Wie
zal ze bellen? Haar vrijgezelle, drieëntwintig jaar oude vriend-
in Dewi of de vierentwintigjarige Liz, die een relatie heeft

met Maarten en als kleuterjuf op een basisschool werkt. Annabel kiest voor Liz omdat ze zich herinnert dat Liz een adv-dag heeft. Ze toetst blindelings en vliegensvlug haar telefoonnummer in.

‘Met Liz,’ klinkt er vrolijk aan de andere kant van de lijn.

‘Het is goed mis,’ weet Annabel uit te brengen en ze begint dan te huilen. De tranen stromen over haar wangen.

‘Annabel? Ben je er nog?’

‘Ja,’ piept ze.

‘Zal ik naar je toe komen?’

‘Graag,’ zegt Annabel snikkend en ze legt de telefoon weer neer.

Met een rood en vlekkerig gezicht opent Annabel een kwartier later de voordeur. Liz slaat meteen een arm om haar heen en samen lopen ze naar de huiskamer.

‘Waarom ben je zo overstuur? Wat is er gebeurd?’

Annabel weet hikkend uit te brengen dat Dirk vreemdgaat. ‘Hij stond er helemaal klaar voor, als ik niet binnen was gekomen...’

‘En wat deed je toen?’ vraagt Liz, die aandachtig luistert zoals Annabel dat van haar gewend is. Als er iemand goed kan luisteren, is Liz het wel. Daarnaast is ze buitengewoon verstandig. Ze neemt nooit overhaaste beslissingen, kan in moeilijke situaties rationeel blijven denken en zal in ruzies zelden schreeuwen of schelden. Wat dat betreft is ze precies het tegenovergestelde van Annabel. Annabel is uitbundig, naïef, impulsief, kan flink schelden en laat haar gevoel altijd zwaarder wegen dan haar verstand.

‘Ik heb de broodjes naar hen toe gesmeten, een smoothie over de neppe tietten van die sloerie gegooid en daarna heb ik met de grootst mogelijke perfectie de andere smoothie over Dirks pik gegooid.’

‘Zo, zo kan-ie wel weer,’ lacht Liz, die precies weet hoe Annabel is als ze boos of verdrietig is. ‘Ik begrijp je wel,’ voegt

ze eraan toe als ze de boze blik van Annabel ziet. ‘Je was boos. Ik moet zeggen: je hebt wel lef. En hij heeft het meer dan verdiend, want hij moet als getrouwde man met zijn poten van een andere vrouw afblijven.’

‘Precies, ik was woedend en verdrietig tegelijk. Toen ik thuiskwam, wist ik niet wat ik moest doen.’

‘Wat heb je toen gedaan?’ onderbreekt Liz haar.

Annabel begint te lachen als ze denkt aan haar wraakacties en de tranen stoppen acuut. In geuren en kleuren vertelt ze aan Liz wat ze afgelopen middag allemaal uitgespookt heeft.

‘Zijn auto te koop! Daar zal hij niet blij mee zijn.’

‘Dat is nu precies de bedoeling,’ lacht Annabel.

‘Lieverd, ik vind het ontzettend begrijpelijk dat je wraak hebt genomen en hij heeft het ook echt verdiend, maar nu moet je wel stoppen.’

‘Waarom? Ik heb nog veel meer leuke verrassingen voor hem in petto,’ zegt Annabel en ze pakt het lijstje met wraakacties onder het kussen vandaan.

‘Omdat een spandoek maken met de tekst ‘Dirk slecht in bed, oefen jij maar op die slet’ niet zo verstandig is. Lieve Annabel, je zet jezelf alleen maar te kakken zo. Houd de eer aan jezelf, daar bereik je het meeste mee.’

Annabel kijkt Liz niet-begrijpend aan. ‘Het is toch vreselijk wat Dirk mij heeft geflikt. Moet ik dat dan maar goedkeuren? Moet ik dat normaal vinden?’

‘Nee, wat Dirk deed en doet is niet goed te praten, maar dat betekent niet dat jij je ook moet verlagen tot zijn niveau. Je hebt hem toch teruggepak. Laat jezelf in je waarde. Je weet het: *what goes around, comes around*.’

‘Je hebt gelijk,’ zegt Annabel uiteindelijk.

Liz knikt. ‘Beloof je me dat je geen gekke dingen zult doen?’

Annabel aarzelt, want eigenlijk wil ze nog veel meer wraak nemen. Aan de andere kant, Liz’ raad in de wind slaan leidt

meestal tot problemen. Dat heeft Annabel een paar jaar geleden ondervonden. Ze had destijds een vriendje dat ontzettend goed was in manipuleren. Zo goed, dat ze alles voor hem over had. Zelf zag ze dat niet, naïef als ze is, maar Liz waarschuwde haar keer op keer. Annabel wuifde Liz' opmerkingen steeds weg, tot ze bij de tattooshop zat en de naald bijna haar rug in ging. Toen knapte er iets en wist ze dat ze dit allemaal niet wilde. Daarna sprak ze met zichzelf af voortaan naar de verstandige Liz te luisteren, maar nu twijfelt ze toch lichtelijk.

Annabel knikt, want het woord 'ja' krijgt ze haar mond niet uit. Het voelde zo goed vanmiddag om wraak te nemen. Hij verdient het, toch?

Liz kijkt haar wantrouwend aan. 'Zeker?'

'Niets is zeker in het leven,' lacht Annabel.